Ч. 146. Неділя 1 (14) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улица Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Туреччини. — Шведско-норвежскі відносини — Справи хіньскі).

Австро-угорский амбасадор в Константинополи бар. Каліс звернув увагу турецкого правительства на ріжні неправильности і надужитя, яких допускає ся комендант жандармериї в косівскім вілєті в Македониї Мегмед паша супротив християньского населеня. Амбасадор підніс при тім, що лежить в інтересі самої Туреччини, аби то важне становище займала особа, заслугуюча на більше довіріє. Турецке правительство вислухало того представленя і відкликало Мегмеда пашу. — З Константинополя доносять дальше, що в наслідок представлень Зіновієва, російского амбасадора, установлено в Солуни комісию для організациї службы жандармериї в солуньскім вілєті.— З Дамаску наспіла непокояча вість о грізнім руху серед друзийского населеня. Сильний відділ Друзів напав в однім селі турецкім на турецке войско і вирізав его, а відтак зрабував і спалив село та утік в гори забравши кілька тисячів штук худоби. — Трибунал установлений для судженя Молодотурків засудив сими днями якогось Фаіка за розширюванє молодотурецких брошур на кару смерти. Той сам трибунал візвав двох Молодотурків, аби до десятьох днів ставили ся перед судом.

Відносини між Швециєю а Норвеґією все більше заострюють ся і норвежскі радикали систематично працюють над ослабленєм шведско-норвежскої униї. Они звертають головну свою увагу на справу войскову і старають ся по можности побільшити воєнні сили Норвеґії на мори і на суши. В послідних часі Норвежці мимо опору короля перевели проєкт укріпленя Християнії а норвежский парлямент ухвалив на ту ціль одного міліона корон. То укріпленє звернене без сумніву прожив Швециї, аби відперти можливий напад на Норвеґію зі сторони суши. Крім того Норвежці розвивають свою армію і роблять її чим раз більше готовою до борби. Норвежскі уоруженя звертають на себе увагу цілої Европи і европейска праса віщує поважні політичні події.

Анґлійскі часописи заповідають зїзд Більова з Лямсдорфом, а то в такій справі, що в заміну за деякі користи, яких Німеччина хоче в Хіні, жадає Росия, аби она насамеред призвала вплив Росиї не лиш в Манджуриї, але й в цілій північній части хіньскої держави аж до великого муру. Німеччина опирає ся тому і длятого провідники політики російскої і німецкої мають лично порозуміти ся. Ті часописи доносять також, що Лігунчан предложив свому правительству, аби забрало всі хіньскі войска з Манджуриї, щоби не прийшло до ніяких борб з Росиянами. Для удержаня ладу мали би російскі войска на все полишити ся в Манджуриї. Росияни пильно будують зелізниці в Манджуриї під охороною 50.000 войска. — Инша телеґрама з Шангаю доносить, що Італия все ще гадає забрати хіньский залив Санмум. Італіяньский воєнний корабель мав в тім заливі робити нові поміри. — Також доносять з Шангаю, що після одержаних там вістий іде князь Туан з великим войском в полудневім напрямі до провинциї Шансі. Прилучив ся до него наслідник престола, що могло стати ся лише за відомостию цісаревої вдовиці. Вість та мабуть неправдива, бо походить з анґлійского жерела, а Анґлійці мають інтерес в тім, аби ширити ложні вісти і представляти положенє в Хіні в грізнім сьвітлі. Після російских донесень князь Туан має тепер перебувати на заточеню в Кашґарі. — Едикт цісаревої вдовиці взиває хіньских послів за границею, аби подали назвища талановитих мешкаючих за границею молодих Хінців, котрі би були спосібні обняти в краю становища в урядах. Ті молоді люди мають вернути до краю на кошт правительства.

Новинки.

Львів дня 13 го липня 1901.

— **Іменованя.** II. Намістник іменував практиканта будівництва Жигм. Ворошиньского адюнктом будівництва і переніс его рівночасно зі Львова до Перемишля. — Дирекция почт і телеграфів іменувала почтмайстрами: для Устя зеленого експедиєнтку з Щепанова Казим. Михалевичеву, для Горинця диюрніста з Ряшева Сим. Зонентая, для Козлова експедитора Йос. Кшеменя; експедиєнтами почтовими: в Хревт. Леок. Житиньску з Дверника, в Двернику Альд. Скоробогату експедиєнтку з Руди, в Калагарівці Йос. Кругульского експедиєнта з Нижбірка нового, в Тимбарці Том. Пйотровского експедитора з Тарнова, в Романівці Ів. Карманьского, в Висоцку вижнім Едв. Топольницкого, в Манастирци Мар. Гавранек, в Ляпках Ів. Пахняка, в Конечній Ст. Бар, в Дворах Кар. Пеца начальника станциї, в Любіни Мар. Ляховску експедиєнтку з Остання, в Гаях Володисл. Гросмана диюрніста з Дрогобича.

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлійского.)

(Дальше.)

Пан Льонґворт постояв якийсь час як би не знав, що має робити, а відтак зітхнув важко і сів собі та сказав:

— Ну, добре, я вже не здібний до такого опору, як колись бувало. Говоріть.

— Моя істория коротка — відповів Уентворт і розповів все що і як було, а що ми вже знаємо а відтак закінчив словами:

— Отся депеша єсть мені доказом, що Ваш братанич переймив опцию на своє імя, отже що він нас, як Кенійон слушно сказав, ошукав. Чи ще й тепер сумніваєте ся, що з Вашого братанича падлюка?

Пан Льонґворт не відповів зараз, але подумав ще хвильку а відтак сказав:

— Коли то все, що Ви кажете, чиста правда, то правда, що Віллєм допустив ся за надто острої практики в інтересах.

— За надто острої практики в інтересах? — відозвав ся на то Уентворт. — В такім случаю можете так само назвати й кожду крадіж, кождий розбій.

— Пане Уентворт — сказав на то старий Льонґворт поважно — я Вам дав виговорити ся, послухайтеж Ви тепер мене. Коли все так єсть, як Ви кажете, то мій братанич зробив щось такого, чого честний чоловік не повинен був зробити. Але я не можу того скорше осудити, аж почую і его слово, а я гадаю, що тогди ціла справа набере зовсім иншої закраски. Але припустім, що й все було би так як Ви кажете, то яке мені діло до того? Чей же я не відповідаю за то, що мій братанич робить або не робить. Мій братанич станув до спілки з двома молодими людьми, котрих перехитрив: люди будуть о тім судити і дехто може скаже: він тамтих ошукав. Але припустім, що і так було би, як же я можу за то відповідати? Після закона не можете, але я гадаю, морально Ви би повинні.

— А тож яким ділом?

— Як би то був Ваш син....

— Але бо він не син, лиш братанич.

— Як би Ваш син допустив ся крадежи, чи не старали би ся Ви всіма силами, щоби тото лихо, якого би він наробив, якось направити?

— Я не знаю, що я би зробив в такім случаю, який припускаємо. Суть батьки, що платять довги за своїх синів, а суть і такі що не платять.

— Ну, я Вам можу лиш то сказати: Наша опция кінчить ся за два, три дні, а до того часу мушу мати 20.000 фунтів

— Чи надієте ся від мене, щоби я Вам дав ту суму?

— А вжеж, що надію ся.

Старий пан Льонґворт розпер ся в своїм кріслі і видивив ся на молодого мужчину з крайним здивованєм.

— Погадати собі, що Ви, льондоньский купець приходите до мене, другого купця, щоби від мене холоднокровно жадати такої суми! — то просто треба хиба бути безглуздим!

— Отже для Вас імя, добре імя Льонґвортів не значить нічого?

— Добре імя, мій честний пане, значить для мене не зрівнано богато; але мені здає ся, що я удержу его і без Вашої помочи.

Через кілька хвиль мовчали оба, відтак відозвав ся Уентворт голосом повним придушеної злости:

— Я гадав, пане Льонґворт, що то лиш один член Вашої родини падлюка, але тепер виджу, що єсть їх двох.

Він відомкнув двері знову.

— Так, так — сказав старий Льонґворт встаючи — тепер вже досить того.

Він потиснув на головку від електричного дзвінка а коли зявив ся бюрваний слуга, сказав він до него:

— Будьте так добрі і виведіть сего пана за двері і не впускайте его ніколи, як би Він колись знову сюди прийшов.

І так стало ся, що слуга показав двері Джорджеви, котрий від сорому і гніву страш-

— Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский виїхав нинї пополудневим поїздом поспішним в справах урядових до Відня, звідки відтак поїде на двотиждневий побут до Швайцариї.

— Преосьв. епископ Константин Чехович виїхав дня 10-го с. м. в товаристві капеляна о. Погорецкого, на лїтний побут в гори до Закопаного.

— Презенту на опорожнену греко-кат. парохію в Сихові надала рада міста Львова на вчерашнім довірочнім засїданю о. Михайлови Гарчиньскому.

— Паралєльки в Тернополи. На внесене тернопільскими Русинами подане ухвалила тамошна рада громадска заложити при 4-клясовій школї народній женьскій рускі паралельки з хвилею, коли школа буде перенесена до старої школи реальної, для котрої будує ся новий будинок.

— Стипендийною запомогою з фундациї бл. п. Льва Мацїлиньского, приходника в Короници по 100 кор. річно, надїлив львівский „Народний Дім" Михайла Лазорка, практиканта філїї „Народної Торговлї" в Дрогобичи.

— Вписи на I. рік женьской семинариї учительской у Львові, на курс фреблївский, до школи вправ і до огородця фреблївского, відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня, а на р. II., III. і IV. дня 2 вересня від год. 9 до 12 рано. Кандидатки зголошуючі ся на I. рік і на курс фреблївский, мають предложити: 1) метрику на доказ укінченого 15 (на курс фреблївский 16) року житя, 2) послїдне сьвідоцтво шкільне, взглядно також 3) сьвідоцтво моральности, 4) сьвідоцтво здоровля і защіпленої віспи. Кандидатки на I. рік піддадуть ся вступному іспитови з обсягу 7 кляс видїлових, з релїґії, польского язика, руского, німецкого, рахунків, ґеометриї, історії, історії натуральної і фізики. На курс фреблївский: з релїґії, польского (реалія) і руского язика. Всї кандидатки мусять віддати ся пробі голосу і слуху та предложити пробки з каліґрафії, рисунків і ручних робіт. По силї розпорядженя шкільної власти краєвої, на случай успішного вислїдку іспиту, перШеньство в принятю будуть мати дочки народних учителїв, опісля кандидатки замісцеві, вкінци місцеві. Приняті учениці замісцеві мусять мешкати у визначених їм дирекциєю домах (інтернатах), обнятих спільним реґуляміном, піддаючих їх під догляд заведеня, головно „дирекциї". Кошти удержаня поносять учениці, а заведене субвенционує лише після спроможности стипендиями. На I. рік може бути принятих найбільше 60 учениць, на курс фреблївский 50, а на II., III. і IV. рік задля браку місця не приймає ся нових кандидаток.

— Загальні збори Тов. дяків церковних львівскої аепархиї відбули ся дня 2 с. м. при численній участи дяків львівскої аепархії і делеґатів обох епархій. Головою зборів вибрано о. Танячкевича, котрий в довшім рефераті пояснив причини повільного розвою товариства, згадав про дяківску льотерию, якої цїлию було доставити фондів на забезпечене дяків на випадок старости, і поставив три внесеня такого змісту: 1) Загальні збори Тов. взаїм. пом. дяків аеп. львівскої на дни 2 липня 1901 поручають видїлови віднести ся з просьбою до Впреосв. Митрополита, яко покровителя, щоби зволили своїм впливом допомочи до скоршого і успішнїйшого сповненя тяжкої задачі статутової Тов., т. є. нести моральну і материяльну поміч своїм членам. А то може статись лиш тодї, коли край і держава, узнаючи, що наше дяківство для служби церковної конечно потрібне, а для народу і суспільности великі услуги принести може, винагородить сей стан покривджений, достарчаючи до рук верховної церковної диецез. власти фонди, котрі уможливили би Тов. статутові зобовязаня: улекшили дякам образоване в їх званю, а тим самим виробили поважне становище серед суспільности та дали їм забезпечене на випадок калїцтва і старости, а на випадок смерти забезпечене їх вдів і сиріт. 2) Загальні збори приймають до відомости заявлене о. Танячкевича, що дохід призбираний ним до фантової льотериї має бути обернений на фонд зелїзний Тов., а проценти від него мають обертати ся для неспосібних до працї дяків і для вдів і сиріт по них. 3) Щоби те обезпечене як найскорше в житє увести, треба доповнити статут докладним статистикою підпертим рахунком вкладок і поборів. То чинить конечною зміну статута. Тому загальні збори поручають видїлови по довершенім приготованю скликати надзвичайні збори для зміни статута, конечно перед кінцем с. р. — По принятю тих внесень вибрано новий видїл, до котрого увійшли оо.: Ф. Решетилович, П. Козюк, М. Тупись, М. Яцковский і пп. півці: Т. Янишевский, Врецьона, Скокун і Мацелюх.

— Сусїдска справа. З сусїдами треба жити в згодї; але чи то завсїгди можна? В Берлинї рішав оногди суд цїкаву справу сусїдску і якось не міг рішити. Там якийсь властитель каменицї п. У. продає вино і має також реставрацию, до котрої належить город позаду. Він має позволене від поліциї держати реставрацию отворену аж до 2 год. по півночи. Але зараз коло тої каменицї єсть двірок пана М, а вікно від спальнї в тім двірку виходить як-раз на город сусїда. Отже той п. М. нарікає страшенно на свого сусїда і его гостий а так само і комірники п. М. та кажуть, що не можуть спати. Якось від половини мая зачав в двірку п. М. у его придверника вигравати інструмент званий герофон і грає що дня від 9 до 11 якусь рздвяпну пісню, котрої мельодия єсть дуже красна, скоро інструмент добрий, але герефон у придверника в двірку вигравав так, що не можна було слухати; коли став так вигравати через дві години, то гості в городї реставрацийнім не могли того слухати, кляли а відтак і втікали. Сусїд відплачував ся сусїдови. За крик гостий що не давав спати, мали гості музику, котрої не могли слухати. Реставратор побачивши, що єму гості втікають, запізвав сусїда за его музику, сусїд знов запізвав реставратора за крики в ночи а суд мав робити справу; він заказав грати властителеви, але не міг заказати придверникови, бо то в его хатї дїяло ся а кождому вільно забавляти ся такою музикою, яка комусь подобає ся і тепер справа піде перед висший суд.

— Огні. В суботу дня 6 с. м. вибух огонь в Сопошині коло Жовкви і знищив 6 селяньских загород. До угашеня огню причинили ся вояки з 4-го полку уланів.

— Смерть від грому. Оногди по полудни в Навойовій під Новим Санчем ударив грім в хату тамошного господаря Андрія Новаковского в хвили, коли той стояв коло комина і закурював люльку. Грім убив Новаковского на місци. На крик жінки вбігли ся люди і післано за лїкарем, але не удало ся вже раженого привести до житя.

— Страшна катастрофа. З Букарешту доносять: Міст над рікою Ольтї в Кайпенї завалив ся в хвили, коли на нїм було богато осіб. Всї попадали до ріки. Сім з них уратовано, прочі потонули. Число жертв, що погибли в филях ріки, доси не звістне.

но був поблїд; цїлу прочу часть дня мав час роздумувати над тим, що гнївом і злостию рідко дасть ся цїль осягнути.

Глава двайцять друга.

Та бурлива розмова з Уентвортом все-таки нарушила трохи звичайний спокій духа пана Льонґворта. Він пішов скорше як звичайно до дому і роздумував заєдно над тою розмовою. Думав придумував над тим, які би то могли бути пляни его братанича і надармо старав ся пригадати собі, за що винуватив его Уентворт. Лиш найсильнїйший вибух злости лишив ся єму в памяти, затер все инше. Так був огірчений на Уентворта, що навіть і читане вечірної ґазети не робило єму приятности. Наконець закликав він остро:

— Едито!

— Слухаю, тату — відповіла молода дївчина.

— Чи пригадуєш ти собі того якогось Уентворта, що то ми его були запросили до себе перед виїздом Віллєма?

— Пригадую собі, тату.

— Добре; того чоловіка вже більше не запрошу до себе.

— Щож він такого зробив? — спитала Едита перепуджена.

— Тай хочу також, щоби ти й его приятеля, того якогось Кенйона більше до нас не запрошувала — говорив єї батько дальше не зважаючи на єї питане.

— Менї здає ся, — відповіла дївчина — що пана Кенйона нема навіть тепер в Льондонї.

— Нема, але хоч би й вернув, то я не хочу мати з тими людьми нїякого дїла. Розумієш мене?

— Добре, тату.

Пан Льонґворт взяв ся знову до ґазети. Едита пізнала що єї батько чогось дуже роздразнений і хотїла би була конче довідати ся, яка тому причина, але знала дуже добре свого батька, що він доти не успокоїть ся, доки аж всего їй не розкаже. І дїйстно, старий панок за хвилю відставив ґазету на бік і відозвав ся:

— Той чоловік, той Уентворт, зробив менї нинї в бюрі таку сцену, що нїхто би й не повірив. Приходить до мене, і робить мене за то одвічальним, що Віллєм в справі якоїсь копальнї, до якої взяв ся ніби то в спілцї з ним і з Кенйоном, зробив щось такого, що єму не подобає ся. Та ще й жадає, щоби я заплатив єму двайцять тисячів фунтів за то, щоби як казав, направити добре імя Льонґвортів! Як би то зависїло від него або когось єму подібного! Я казав того Уентворта викинути за двері.

Едита не сказала зараз на то нїчого; бояла ся, щоби єї батько не пізнав по єї голосї зворушеня. Наконець відозвала ся:

— Чи він казав, що Віллєм зробив?

— Вже не можу собі пригадати. Я сказав єму, нехай прийде знову, коли буде мій братанич та нехай тогди жалує ся на него; я не хотїв слухати, щоби він винуватив неприсутного.

— То й добре стало ся — сказала на то Едита; — а щож він на то?

— Став ганьбити Віллєма і мене самого та наробив такого крику, що я казав его викинути.

— Але що він сказав на то, коли ти казав єму прийти пізнїйше і поговорити з самим Віллємом?

— Що він на то сказав? Ах, того вже не знаю. Ага, менї здає ся, що сказав, що то буде вже за пізно; они мають ще лиш кілька днів часу і длятого зажадав він від мене двайцять тисячів фунтів. Я уважав то за просте вимушуване і менї лиш дивно, що той молодий мужчина єсть спільником в так добрім домі. Мене таки бере охота піти завтра до его старшого спільника і пожалувати ся на него та зажадати, щоби він мене перепросив.

— Як би я була тобою, тату, то я би вже й не думала о цїлій тій справі.

— Таже то нечувана річ, як тоті молоді люди тепер з нами старшим обходять ся!

— Я гадаю — говорила дївчина дальше, щоби ти не ішов до его спільника, а чекав лиш спокійно, чи той молодий мужчина сам не прийде тебе перепросити; — менї здає ся, що коли він спокійно розважить, то єму й встидно буде, що так собі поступив.

— Та чей повинен би.

— Дайже єму нагоду, щоби він сам тебе перепросив а поки що дай всему спокій.

Зараз по тім пішла Едита до своєї комнати, де ще довгий час ходила неспокійна то сюди то туди заложивши взад руки. Она зовсїм инакше дивила ся на цїлу ту справу як єї батько, а якесь внутрішне чувство казало їй, що єї первий брат щось дуже злого зробив. Тота его дружба з обома молодими мужчинами була їй вже від довшого часу підозріною, а тепер в дусї видїла, як Джон Кенйон блукає ся нещасливий по канадийских пустарах і она постановила подати єму поміч.

На другий день рано, коли встала, застала на свою радість свого батька знов зовсім веселого і свобідного при каві. Він спав добре і від того гнїв его з попередного дня минув. Зараз по тім коли він поїхав до міста, злаго-

— **Коні в капелюхах.** В Москві на улицях появили ся коні запряжені до поїздів в капелюхах на головах. В капелюхах уміщені губки з водою, що звогчує голову коня а криси капелюха заслонює коня від сонішного проміня.

— **Нагла смерть.** З Підволочиск доносят: В середу помер там нагле в переїзді з Москви до Відня російский радник судовий Іван Михайлович Саранцов. Трупа відставлено до трупарні і повідомлено телеґрафічно родину. Смерть мала наступити в наслідок пораженя легких.

— **Застрайкували фіякри** в Станиславові з причини, що маґістрат повизначував їм инші як доси становища. Однако страйк тревав всего пів дня і фіякри згодили ся остаточно на зарядженє маґістрату.

— **Померли**: Ізидор Смолиньский, сирота, ученик VIII-ої кляси рускої ґімназії в Перемишли, дня 3 с. м. в Моццанах коло Радимна; — Антонина з Жолиньских Савчиньска, властителька реальности, вдова по бл. п. Якові, у Львові, в 73-ім році житя; — Софія з Зарицких Прокоповичева, вдова по сьвященику, у своєї дочки п. Юлії Сімовичевої в Гадинківцях, в 82-ім році житя; — Василь Еліясевич, емеритований официял краєвого суду у Львові, в 65-ім році житя; — Григорий Каміньский, окінчений студент прав, дня 6 с. м. в Угнові.

— **Конкурс.** В бурсї удержуваній „Філїєю руского товариства педаґоґічного в Станиславові знайде поміщенє в році шкільнім 1901/2 30 учеників рускої народности, учащаючих до шкіл публичних в Станиславові за місячною оплатою з гори по 16 до 24 корон готівкою.

Подане о принятє треба внести найдальше до 31 н. с. липня до виділу „Філїї руского товариства педаґоґічного в Станиславові" на руки п. Марияна Якимовского, учителя школи виділової в Станиславові, ул. Голуховского, ч. 65. До поданя належить долучити: 1) послїдне сьвідоцтво шкільне, 2) сьвідоцтво хрещеня, 3) сьвідоцтво убожества, 4) деклярацию що до висоти місячної оплати.

Петент має виказати ся, що єсть членом „Руского товариства педаґоґічного", або вступити в члени, надсилаючи вписове 1 К і річну вкладку 1 К.

Питомець дістане в бурсї мешканє, харч, опал, сьвітло, пранє і належитий догляд, натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одежу і постіль.

На переписку треба долучити до подапя 45 сот. марками почтовими.

Виділ „Філїї руского товариства педаґоґічного в Станиславові".

О. І. Порайко голова. *Ем. Кадайска* секретарка.

Штука, наука і література.

— **Літературно-науковий Вістник**, книжка VII за липень 1901 року. Зміст: Наш альбом: Над Чорним морем, Галина К. — Із співів та переспівів Павла Спішила. — Думки Стефанії У. — Серенада, Арсена Б. — Із поезий Мелянії Були. — Ой засьвіти зоре, М.Л. — Із поезий Романа Кроцива. — Із поезий Надії Кибальчич. — Вирід, оповіданє Осипа Шпитка. — Чабан, нарис Петра Оленича Гнененка. — Мінятюри: XXII. З варшавских споминів, Ганни Барвінок, XXIII. Візник, Я. Л. Г., XXIV. Миша, Дніпрової Чайки. — Тартюф, комедия в пяти діях Молієра (конець буде).— Із оповідань Авґуста Стріндберґа: II. Питаня сумлїня. — По Европі. Гумористичні образки Джерома (конець буде). — Із російских поетів: I. Пісня про Буревісника, М. Горького. II. Голуби-переможці, байка К. Р. III. З Надсона. IV. Із Олексія Толстого. — З остатнїх десятиліт XIX в., Ів. Франка. — Поезия в осьвітленю наук природних, Ів. Раковского. — Шевченкові роковини і російска праса, Сергія Єфремова. — Хроніка і бібліоґрафія.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 13 липня. Вибори до галицкого сойму з курії меншої посїлости мають відбути ся дня 4 вересня.

Петербург 13 липня. Після донесень з численних провінций види на жнива дуже лихі, а то з причини довготреваючої посухи.

Білгород 13 липня. З кінцем місяця удає ся королївска пара до Семендрії, де дня 5 серпня будуть обходити ся торжественно перші роковини вінчаня короля Александра з Драгою.

Берлин 13 липня. Привязують тут велику вагу до заповіданого на половину серпня з'їзду трех монархів під Майнцом, де на німецкі маневри мають прибути до цісаря Вільгельма цар і англїйский король.

Надіслане.

дила ся і Едита до виходу, але замість їхати своїм повозом наймила собі дорожку і поїхала просто до Уентвортової контори. Молодий мужчина здивував ся дуже і був в немалім клопоті, коли Едита з'явила ся у него. Він написав був до Кенїона лист о своїй розмові з Льонґвортом, але коли перечитав то, що написав, взяла єго обава, що Кенїон некончe буде єму вдячний за єго ревність і він як-раз взяв ся був дерти лист.

— Прошу, панно Льонґворт, сїдайте собі тут на кріслі — сказав він присуваючи їй крісло; — то одно вигідне, яке ми тут маємо.

— Не розходить ся о вигоду — відповіла Міс Льонґворт — я прийшла в справі копальні лишика. Що мій свояк такого зробив?

По кількох зручно поставлених питанях довідала ся Едита всего.

— Я би ще ту страту якось перебув — кінчив Уентворт своє оповіданє, — але для Джона був то тяжкий удар. Він числив на гроші, щоби поплатити гонорові довги, не такі довги, як то звичайно буває, але хотів свому батькови звернути ті гроші, які той видав на єго образованє. Длятого то мене так обурює, що...

Він замовк на хвильку, коли побачив, що Едиті станули сльози в очах. — Зле стало ся, що я Вам то все розповів, — додав він — бо Ви тому не виноваті так само як і Ваш батько, супротив котрого я вчера так собі поступив, як не був повинен.

— Коли, кажете, кінчить ся опция?

— Завтра о дванайцятій годині в полудне.

— А кількож Вам гроший потреба, щоби купити копальню?

— Двайцять тисячів фунтів.

— Чи можна посилати гроші до Канади каблем?

— Мені здає ся, що можна.

— А Ви того не знаєте на певно?

— Не знаю, але можу розвідати ся.

— Як довго треба буде на то чекати?

— О, лиш кілька мінут.

— Добре; а деж тепер пан Кенїон перебуває?

— Він в Оттаві, я мав вчера депешу від него.

— Тож будьте так ласкаві і зателеґрафуйте до него, щоби чекав в уряді телеґрафічнім, аж дістане дальшу вість звідси.

— Та добре, я то зроблю, але що то все поможе.

— Може зовсім нічого, а може й дуже богато. Спробую, чи що поможе. Але на всякий случай приречіть менї, що не скажете Кенїонови нїколи нїчого о тім, що я вмішала ся до тої справи.

— Прирікаю Вам.

— Добре, отже маємо ще шість годин ріжниці в часї з Канадою, правда?

— Більше менше шість годин.

— Красно, будьтеж ласкаві і не тратьте ані хвильки часу, лиш зателеґрафуйте до п. Кенїона, щоби чекав на дальші вісти від нас і щоби зараз відтелеґрафував, щоби ми були певні, що він там єсть. Відтак звідайте ся також, як має ся річ з посилкою гроший каблем. Я думаю, що буду тут незадовго знову.

Сказавши то вийшла з комнати, всїла до дорожки і поїхала до свого батька.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).